

Ik ben voornemens...

Met lieve vrienden bespraken we diep in een besneeuwd bos in een klein huisje (ja heus) op de Oudejaarsavond van 2010 onze voornemens voor het komende jaar. We zaten aan tafel en het rondje auto-spitten begon spontaan. Wat de vriend zich voornam was, aangezien hij professioneel met kinderen met een visuele handicap werkt en dat al dertig jaar met heel zijn hart doet, om zich niet meer van de sokken te laten praten door collega's of door ouders die op professioneel vlak niet weten waar ze het over hebben. Waarom hij dat dan in het verleden steeds heeft laten

gebeuren? Hij snapt het zelf ook niet. Aannames als 'De anderen zullen het wel beter weten' 'Ik heb geen eigen kinderen dus ik kan niet meepraten' en 'Bij kritiek is het goed om altijd eerst de hand in eigen boezem te steken', overschaduwden zijn zelfvertrouwen en professionalisme. En daar heeft hij het nu dus helemaal mee gehad.

De vriendin bezon zich, zoals elk jaar en zoals zo velen, op een betere verdeling tussen werk en vrije tijd en had het over zorgvuldiger op haar fysieke conditie letten; over vrede vinden met het feit dat ze keihard moet werken in een job waar ze achteraf toch liever niet in terecht was gekomen; over leven met een diep verdriet en over er toch, op de vele momenten dat de pijn niet prevaleert, voluit zijn voor wat zich aandient.

Mijn man stelde zijn rondje uit tot later, die moeten we dus nog uithoren. Ik had wel een paar fantasieën bij zijn voornemens en sprak ze, geholpen door een glaasje cava hardop uit. Hij zweeg als een Mandarijn of als een sfinx, wat u wilt, degenen die hem kennen zullen nu twijfelen tussen de twee. Maar goed, dit was wat ik even voor hem invulde: iets vaker naar de kinderen bellen; niet vergeten de vuilnis 's avonds op straat te zetten; de gps 's nachts uit de auto halen; zijn gelezen of liever gezegd ontplofte kranten opruimen; papieren in de daarvoor bestemde bak doen in plaats van op te frommelen en als prop de (ook mijn) ruimte in te schieten; niet scheldend struikelen over de kattenbak die nodig verschoond moet worden, maar gewoon zelf even in actie schieten (dat is niet eerlijk van me, want hij wilde dat beestje helemaal niet en verdraagt het al zeker zestien jaar met gratie); niet de lichten aanlaten als ... Ik liep helemaal warm, maar onze vrienden vonden het welletjes en braken mijn monoloogje af.

Natuurlijk dolde ik maar wat. Maar het is wel zo dat we mensen buiten onze relatie blijkbaar wel zien als mooi, goed, intellectueel, enzovoorts, maar dat als we lang met hen samenwonen de dagelijkse irritaties komen bovendrijven. En dan moeten hun goede voornemens in de richting gaan van het ons prettiger maken en meer rekening houden met ons, terwijl onze eigen voornemens juist gaan over minder rekening houden met anderen...

Jazeker, ikzelf had ook voornemens: meer te gaan drinken, want het schijnt dat je anderen dan grappiger gaat vinden en jezelf nog het meest; af en toe een sigaretje te gaan roken, want diep in mijn longen vind ik ze al lekker vanaf mijn twaalfde en die jaartjes die ik misschien nog maar heb (ik zit per slot al aan de verkeerde kant van vijftig) zullen zij die paar hijsjes nog wel trekken; meer te gaan genieten van de talenten die ik wel heb in plaats van me te generen voor en vast te lopen in wat ik niet heb; te stralen, in plaats van te kruipen om geaccepteerd te worden door mensen die ik zelf niet eens zie zitten; te stralen en daar als logisch gevolg die mensen van te zien glanzen die dat willen en die dus bij me horen; te stralen en af te stralen binnen mijn beroep, ook al hoor ik dag in dag uit de droevigste zaken; te stralen en me geen oor meer aan te laten naaien door mensen die denken dat ze me beter kennen dan ikzelf.

Daarvoor heb ik onlangs zeer tegen mijn gewoonte in moeten breken met een paar belangrijke figuren in mijn leven. Met sommige mensen moet en wil je – wat grotendeels maatschappelijk is bepaald - door, al kosten ze je bijna je geestelijke gezondheid. Maar misschien moet het niet zo hard als je denkt en misschien wil je het daarom ook wel niet meer zo graag als je dacht.

Tien jaar en langer piekeren, zoeken, twijfelen, wanhoop en schuldgevoelens werden met één simpele druk op de send-toets weggevaagd. Duizend kilo van mijn schouders. Een vriendin was getuige. Ze zat tegenover me, midden in de nacht, met angstig hart voor dit soort radicale zaken. Ze bleef me na het verzenden van mijn mail (jazeker, ik handelde dit zomaar af per mail, de schande) wel een

kwartier lang bekijken. Ik danste op een imaginaire hymne. 'Weet je wat ik zie?', vroeg ze, 'iets wat ik nog nooit eerder zag,' 'Vertel, vertel!' slowde ik verder met mezelf. 'Ik heb een mens in een paar minuten tijd tien jaar jonger zien worden.' Vandaar dat ik het nu even kalm aan doe met de voornemens, ik mag er toch niet aan denk-ken dat ik weer jeugdpuistjes krijg.

Inmiddels ken ik het voornemen van mijn man en ik had het zelf niet kunnen verzinnen, zo mooi.

Met speciale dank aan Suzan Vos en Kitty vander Weij voor hun fijne bijdragen aan deze column